

лечки, мухи и други насѣкоми бѣха се набѣкали вжтрѣ, но азъ ги извадихъ и сега я вижъ, чистичка е, та ще ви налѣя една чашка.

— Благодаря, благодаря. Не ми се пие, рече Чичиковъ, като видѣ ужасно прашното шише. Азъ съмъ ялъ и пилъ.

— Тѣй ха, яли сте и пили. Тогава добрѣ. Не трѣбва. Ето по това се познава питомния и благородния човѣкъ; той не яде, а е ситъ; я да се случи нѣкой крадлю, колкото го хранишъ, толкова поиска. На, моя капитанъ, като дойде: Вуйчо, каже, дай ми да ямъ! А пѣкъ азъ съмъ му толкова вуйчо, колкото той ми е дѣдо. Види се, нѣма какво да яде у тѣхъ, та скита по чужди кжщи. Но вие искахте списъка на онѣзи проклети измрѣли селяни. Колко хлѣбъ сж ми изяли тѣ напраздно! Тука бѣше списъка. Азъ бѣхъ ги записалъ на едно листче, та когато дойдатъ прѣброителитѣ, да ги задраскаме.

Плюшкинъ тури очилата си, рови дълго азъ книжата, като развързваше разни вързопи и дигаше толкова много прахъ, че гостътъ му почна силно да киха. Най-сетнѣ той извади едно листче, напѣстрено съ много имена, ситно написани като мухи. Чичиковъ се усмихна като видѣ толкова много имена. Той зе списъка, тури го въ джоба си и покани Плюшкина да идатъ въ града, за да извади продавателното.

— Въ града ли? Че какъ може това? Кому ще оставя кжщата. Моитѣ хайдуци ще украдатъ всичко.

— Ами нѣмате ли нѣкой познатъ?

— Че какъвъ познатъ? Всичкитѣ ми познати сж измрѣли или сж ме отпознали. Ха, сѣтихъ се!